

РЕШЕНИЕ

№ 583

гр. Перник, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Ц. Ч. М.
като разглежда докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20221720104757 по описа за 2022 година

Образувано е по искова молба с вх. № 17061/23.08.2022 г., подадена от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез адв. Д. К., срещу С. П. Д., с която са предявени следните кумулативно обективно съединени искове за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовата страна сумата от 2500 лева, представляваща част от непогасената главница в размер на общо 25210,59 лева, по договор за банков потребителски кредит на физическо лице № 250/0121/17518402, сключен на 16.10.2012 г. между ответника и „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, и сумата от 3241,84 лева, представляваща неизплатена договорна лихва от 16.10.2012 г.- датата на договора за кредит, до 16.05.2022 г.- дата на падежиране на вноската по договора за кредит, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед № 2052/09.06.2022 г. по ч.гр.д. № 03356/2022 г. на ПРС.

В исковата молба се посочва, че между С. П. Д. и „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД на 16.10.2012 г. е сключен договор за банков потребителски кредит на физическо лице № 250/0121/17518402, по силата на който ответникът получил паричен кредит на стойност 15000 евро, който се задължил да върне в срок до 16.10.2022 г. при ГЛП, представляващ сбора на Базов лихвен процент, формиран от тримесечен EURIBOR и надбавка, като към датата на сключване на договора ГЛП е възлизал на 20 %, а ГПР е бил 12,0975 %. Твърди се, че след преустановяване на плащанията по договора за кредит е останало непогасено задължение от 25210,59 лева- главница и 3241,84 лева- договорна лихва. Релевират се доводи, че на 23.11.2015 г. е сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания(цесия), по силата на който първоначалният кредитор „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД е прехвърлил на ищеца вземанията към ответника по процесния договор. Поддържа се, че на адреса на ответника било изпратено уведомление по чл. 99 ЗЗД с известие за доставяне за извършената цесия, което което се е върнало на изпращача като несполучено с отбелязване „непълнен адрес“. Сочи се, че заедно с уведомлението до ответника била изпратена и покана за доброволно изпълнение в срок от 15 дни, въпреки настъпилите към същия момент падежи на всички вноски, но ответникът не е изпълнил доброволно задълженията си. Поради

изложените съображения се моли исковете да бъдат изцяло уважени. Претендират се и разноси. С молба с вх. № 20305/11.10.2022 г., подадена от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез Д. К., по отношение на главницата от 25210,59 лева е посочено, че се иска допускане на експертиза, от които вноски е формирана, доколкото ищецът като цесионер няма информация какви плащания е извършил ответникът. Моли се да бъде дадена възможност на ищеца допълнително да уточни въпросите към експертизата след запознаване с отговора на ответника.

В срока по чл. 131 ГПК и към настоящия момент ответникът не е подал отговор и не е взел становище по исквата молба. С възражението по чл. 414 ГПК, подадено от ответника С. П. Д., чрез адв. Б. В., е направено възражение за погасяване по давност на вземанията.

В съдебно заседание ищецът не се представляват като поддържа вече изложената теза с писмена молба. Приема, че погасителната давност на вземанията, произтичащи от договор за кредит започва да тече от крайния срок на договора, с който мотив е отказал да конкретизира претенциите по периоди, каквито са били указанията на съда.

В съдебно заседание ответникът се представлява като оспорва предявените искове изцяло като неоснователни и недоказани. Претендира сторените по делото разноси.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 99 ЗЗД. В тежест на ищеца е при условията пълно и главно доказване да установи: 1) валидно облигационно правоотношение по договор за банков кредит с ответника, предаването на заемната сума на ответника по начина, предвиден в договора, уговорения падеж на погасителните вноски и изтичането на срока на договора, респективно надлежното обявяване на предсрочната изискуемост и настъпване на предпоставките за това; 2). наличието на валидно постигната договореност между страните за връщане на кредита с лихва и начисляване на допълнителни такси; 3). изпадане на ответника в забава; 4). размера на вземанията; 5). че е изпълнил задълженията си по договора; 6). давността за вземанията е прекъсвана. 6). че е станал титуляр на сочените вземания на твърдяното основание – договор за цесия, сключен с дружество кредитор и уведомяването на длъжника за настъпилата промяна в кредиторите.

В тежест на ответната страна е да установи погасяване на вземанията, в случай че ищецът докаже горното. По релевираното възражение за погасяване на вземането по давност не носи доказателствена тежест, тъй като отговорът на въпроса се съдържа в съответната материалноправна разпоредба.

Исковото производство се развива, след като за процесните суми е било образувано заповедно производство и е депозирано възражение по чл. 414 ГПК, поради което за ищеца е налице правен интерес от търсената съдебна защита.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство съвпадат, поради което предявените искове са процесуално допустими.

Както бе посочено, ищецът обосновава активната си материална и процесуална легитимация с договор за цесия. Съгласно чл. 99, ал. 1 и 2 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не

допускат това. Прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното.

За да породи правни последици, договорът за цесия следва да има за предмет съществуващо вземане (права) с титуляр (кредитор) цедента спрямо конкретно трето за цесията лице – длъжник на цедента. По силата на този договор настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение - кредитор става цесионерът, а след като бъде надлежно уведомен длъжникът дължи изпълнение на цесионера.

По делото е представен рамков договор за цесия от 23.11.2015 г., сключен между цедента „Уникредит Булбанк“ АД и цесионера „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Този договор по своя характер определя съдържанието на един бъдещ договор и улеснява бъдещото сключване на основния договор, но сам по себе си не е източник на права и задължения. По делото е представено и Приложение 1, което е неразделна част от договора за цесия, съдържащо множество заличени записвания и едно незаличено. От него се установява, че ищецът е придобил процесното вземане с длъжник ответника.

По правилото на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД за да произведе цесията действие спрямо длъжника предишният кредитор трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, каквато е и настоящата хипотеза – чл. 4.3 от договора за цесия. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания – цедента, като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД, за което има данни в представеното изрично пълномощно. В тази насока Решение № 114 от 07.09.2016г. по т.д. № 362/2015 на второ т.о. ВКС.

След като се прие, че цесията може да бъде съобщена на длъжника от цесионера като пълномощник на цедента и от доказаните конкретни фактически действия за съобщаването, настоящият състав намира същите за достатъчни в изпълнение на разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД. До ответникът е изпратено уведомление за цесията от цедента, което е върнато поради непълен адрес. Такова изявление е направено и с връчването на препис от исковата молба, към която е са приложени конкретните изявления в тази насока на цедента, и това на цесионера в качеството му на упълномощени лице съгласно приложеното по делото пълномощно. С оглед на изложеното съдът приема, че извършената цесия е била надлежно съобщена на длъжника с връчване на исковата молба и книгата по нея на 20.10.2022 г. в какъв смисъл е и актуалната съдебна практика. Също така видно от изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза ответникът е извършил и частично плащане в полза на цесионера на 21.12.2017 г.

При този извод, следва да се разгледа исковата претенция по основание и размер предвид конкретните твърдения на ищеца и направени от ответника възражения.

По иска с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ:

Настоящият състав приема, че страните са обвързани от процесния договор по отношение на задължението за връщане на предадената в заем сума. Съгласно чл. 430 ТЗ с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Съгласно ал. 2 от тук посочената разпоредба заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката, а ал. 3 изисква договорът за банков кредит да е в писмена форма.

От събраните по делото доказателства се установи, че императивно определеното съдържание на договор за банков кредит е налице, поради което за ответника е възникнало задължението да възстанови получената под формата на кредит сума при условията на Договора. Съгласно представения по делото такъв ищецът в качеството на кредитополучател е сключил Договора за банков потребителски кредит на физическо лице на 16.10.2012 г., с кредитора „Уникредит Булбанк“ АД, като в срок за погасяване е до 16.10.2022 г. и се е задължил да възстанови отпуснатата им сума в размер на 15 000 евро,

ведно с възнаградителна лихва в размер на базовия лихвен процент на банката, формиран на базата на тримесечен EURIBOR (0,22) към датата на сключване и надбавка от 9,78 % на равни анюитетни вноски в размер на 205,24 лева всяка една от тях и ГПР в размер на 12.0975 % и ГЛП-10 %. Договорът е в писмена форма, подписан от страните, съдържащ законоустановените реквизити, поради което същият е действителен. Ищецът не е обявявал предсрочна изискуемост и Договорът е с крайна дата 16.10.2022 г.

Договорът за банков кредит е двустранен, консенсуален, формален, възмезден. Основното задължение на банката е да предостави в собственост на кредитополучателя определен финансов ресурс, а на кредитополучателя - да заплати уговорената възнаградителна лихва (граждански плод) и да върне заетата сума. Съгласно чл. 430, ал. 2 ТЗ заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката. Нейната дължимост е нормативно определена и при горните изводи за валидност на сключения Договор, съдът приема, че и тази претенция е доказана в своето основание.

Видно от изготвената по делото и кредитирана от съда съдебно-икономическа експертиза-на 16.10.2012г. е подписан Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402, по който УниКредит Булбанк АД е кредитор и кредитополучател е С. П. Д. относно предоставяне на кредит в размер на 15000,00 евро с цел за текущи разходи. Кредита в размер на 15000,00 евро с левова равностойност 29 250,00 лева е усвоен на 17.10.2012г. по разплащателна сметка BG**UNCR70001520745642 с титуляр С. П. Д.. По Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402 са извършени плащания в общ размер на 5182,06 евро при стария кредитор- УниКредит Булбанк АД отразени по дати и суми в горната таблица. По Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402 е извършено плащане в размер на 37,93 евро на 21.12.2017г. при новия кредитор- ЕОС МАТРИКС ЕООД . По кредита е направено общо плащане в размер на 5219,99 евро /10209,41 лева/, с която сума е погасена договорена лихва в размер на 3109,96 евро /6082,55 лева/ за периода от 16.10.2012г. до 15. 12.2014г. и главница 2110,03евро /4126,86 лева/ с падежирали вноски с дати от 15.11.2012г. до 15.12.2014г. Последна вноска направена по кредита при стария кредитор 16.12.2014г. Няма осчетоводена предсрочна изискуемост на главницата по договора за кредит. Неплатени сума по Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402 за периода от 15.01.2015г. до 15.10.2022г. с падежиралите вноски са в общ размер на **18697,18** евро /36568,51 лева/. Неплатена главница е в размер на **12889,97** евро /25210,59 лева/ Неплатена договорна лихва за периода от 16.12.2014г. до 15.10.2022 г. е в размер на **5807,21** евро/11357,92 лева/. Към 07.06.2022г. неплатените суми са в общ размер на **17700,66** евро /34619,48 лева/, от които: Неплатената главница е в размер **11920,72** евро /23314,90 лева/, падежирали вноски за периода от 15.01.2015г. до 15.05.2022г. Неплатена договорна лихва е в размер на **5779,94** евро /11304,58 лева/ за периода от 16.12.2014г. до 07.06.2022г. Законна лихва за забава за периода от 16.01.2015г. до 07.06.2022г., при неплатена главница съобразно падежна дата е в размер на **3893,70** евро /7615,42 лева/. Към 07.06.2022 г. неплатени са падежиралите вноски по Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402 за периода от 15.01.2015г. до 15.05.2022г., като **Неплатена главница** за периода от 07.06.2017г. до 07.06.2022г./ вноски с настъпил падеж е в размер на **8963,82** евро /17531,71 лева/. **Неплатена договорна лихва** за периода от 07.06.2019г. до 07.06.2022г./ вноски с настъпил падеж е в размер на **1266,33** евро /2476,73лева/.

Съдът кредитира изготвената по делото съдебно-икономическа експертиза като изготвена от компетентно и безпристрастно вещо лице и неоспорена от страните.

Ответникът е въвел правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност, с възражението си по чл. 414 ГПК, депозирано в заповедното производство, което в открито съдебно заседание се очертава като единствената му линия на защита. Съдът дължи произнасяне по него, като намира същото за частично основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане, началният момент

на давностния срок е настъпването на падежа им и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането. По правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

Ищецът приема, че давностният срок по договор за кредит започва да тече от крайната дата на договора. Това разбиране е прието и в Решение № 50173/13.10.2022 г., постановено по гр.д. № 4674/2021 г. на ВКС, III г.о. Съдът съобрази това съдебно решение. Съобрази също, че е налице и друга съдебна практика на ВКС, постановена в същия смисъл.

Налице е обаче и съдебна практика в обратния смисъл (Решение № 130 от 15.04.2020 г. на ВКС по т. д. № 1829/2018 г., I т. о., ТК), в което се приема, че самото разграничаване на вземанията за главница и лихви /отделно възнаградителна от санкционна/ в документа по чл. 417, т. 2, предл. 3-то ГПК, въз основа на който е поискано издаването на заповед за изпълнение и на изпълнителен лист, сочи, че не е налице неделимост на задълженията по смисъла на чл. 128, ал. 1 ЗЗД. В същия смисъл е и Решение № 147 от 10.02.2021 г. на ВКС по т. д. № 2356/2019 г., II т. о., ТК и цитираното в него Решение № 45 от 17.06.2020 г. на ВКС по т. д. № 237/2019 г., II т. о., ТК, в които се приема, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска. За падежирали вземания се прилага кратката тригодишна погасителна давност - по отношение на възнаградителните лихви /решение № 130 от 15.04.2020 г. по т. д. № 1829/2018 г. на ВКС, ТК, Първо отделение/, респективно петгодишна погасителна давност - по отношение на главницата /решение № 45 от 17.06.2020 г. по т. д. № 237/2019 г. на ВКС, ТК, Второ отделение/.

По отношение на обезщетението за забава разпоредбата на чл. 111, б. "в", предл. 2-ро ЗЗД е повече от ясна - с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви.

Като първоинстанционен съд, настоящият не може да реши противоречивата съдебна практика, създадена от съда, който следва да я уеднакви. Тълкувайки ясни разпоредби се създават прецеденти, които влияят негативно върху масовата правораздавателна дейност, осъществявана от долустоящите съдилища и създават неувереност сред някои съдии, решени да възприемат последното, постановено от ВКС решение по сходен казус, независимо какви мотиви са излагали до скоро. Ето защо до постановяване на тълкувателно решение (единствено, което е задължително) този съд следва да се придържа към една от двете противоречащи си тези, тъй като за него не е приложимо правилото на чл. 292 ГПК. Настоящият състав **избира** съдебната практика приемаща, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и възнаградителна лихва по погасителни вноски по договор за банков кредит **е моментът на изискуемостта на съответната вноска**. Този избор не е случаен, а се базира пряко на разпоредбите от ЗЗД.

В общия случай, липса на изрична уговорка, изискуемостта настъпва веднага – чл. 69, ал. 1 ЗЗД. При договорите за кредит е налице срочно задължение със срок, уговорен в полза на длъжника, при който **настъпването на падежа се свързва с изискуемостта**, относима към забавата и спорния по делото въпрос - погасителната давност. Погасителната давност от своя страна се свързва с бездействие на кредитора и започва да тече когато кредиторът може да търси изпълнението, т. е. от деня, в който вземането е станало изискуемо - чл. 114, ал. 1 ЗЗД, което е в унисон с правилото, възприето в европейското законодателство, **че погасителната давност започва да тече от деня, в който правата са могли да бъдат предявени**. В настоящата хипотеза срокът (падежът на всяка отделна вноска) има функцията на покана „срокът кани вместо човека“, поради което вземането не става изискуемо след изтичане на крайния срок на договора, а **на посочената дата**. Целта на погасителната давност е да се стимулира кредитора, а не да се отлага началото на давността и срокът да зависи от волята на кредитора.

Ако се приеме тезата, че началният момент на изискуемост (преди това давност не тече) по договор за кредит е крайната му дата, това означава, че падежирали до този

момент месечни вноски са изпълняеми, но не са изискуеми. След като не са изискуеми, предявен преди крайната дата иск би бил предсрочен (освен в хипотезата на чл. 71 ЗЗД и чл. 432, ал. 1 ТЗ) и най-вече, върху незаплатените месечни вноски, падежирали преди крайната дата няма да се дължи мораторна лихва, тъй като без изискуемост (следвайки логиката, че тя настъпва на крайната дата, посочена в договор) няма забава - чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Всяко едно от цитираните решения на ВКС решава конкретен правен спор и не може да намери универсално приложение, независимо от опита на самия ВКС да придаде задължителен характер на решенията си по чл. 290 ГПК.

По отношение на Решение № 50173/13.10.2022 г., постановено по гр.д. № 4674/2021 г. на ВКС, III г.о. е важно да се отбележи, че в мотивите му съставът се позовава на ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. Аргументират се с това, че задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита.

Първо между преклузивния срок (147 ЗЗД) и давностния (чл. 110 и сл. ЗЗД) са налице множество различия, които няма да бъдат разяснявани. На следващо място ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС е постановен по конкретен въпрос и задължителен е само неговия диспозитив (така т. 18 на Тълкувателно решение № 1 от 04.01.2001 г. по гр. д. № 1/2000 г., ОСГК на ВКС), като приложното му поле не може да бъде „разширявано“ по аналогия. Основният мотив на върховните съдии при постановяване на ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС е, че ако срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД се прилага за всяка разсрочена вноска поотделно, може да се стигне до ситуация, в която поръчителят ще отговаря при по-облекчени условия или в по-малък обем от главния длъжник, без това да е уговорено в договора за поръчителство, което е в пряко противоречие с чл. 139, изр. 1 ЗЗД, чл. 140 ЗЗД и чл. 141, ал. 1 ЗЗД.

Доколкото обосновката да се приеме, че давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит тече от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита се корени в мотивите на горепосоченото тълкувателно решение (постановено по въпрос, свързан с преклузивен срок), относно действието на погасителната давност следва да се посочат мотиви от други тълкувателни решения, в подкрепа на вече посочения принцип, че погасителната давност започва да тече от деня, в който кредиторът е можел да защити вземането си чрез иск. Така в мотивите към т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2 / 2013 г., ОСГТК се приема, че в гражданското право давността е правна последица на бездействието. **Ако кредиторът бездейства (не предявява иск), давността тече**, защото той може да избира да предяви иск или не. Също и т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. по тълк. д. №1/2014 г., ОСТК, в което се приема, че **за да е налице неоправдано кредиторско бездействие**, което законодателят не толерира, отнемайки възможността за принудително осъществяване на оспореното субективно право, **то трябва да е възникнало и да може да бъде упражнено**, съответно – защитено, а по вече изложената в началото логика, правото може да се защити след падежа на всяка една вноска или ако кредита бъде обявен предсрочно за изискуем.

За установяване на правнорелевантните по делото факти, съдът е назначил експертиза, която кредитира изцяло. Вещото лице е установило, че сумата по кредита е усвоен от ответника, поради което същият следва да върне заетата сума ведно с възнаградителната лихва. Вещото лице е установило забава в плащанията като е било извършено частично плащане и на старият и на новият кредитор в общ размер на 5219,99

евро /10209,41 лева/, с която сума е погасена договорена лихва в размер на 3109,96 евро /6082,55 лева/ за периода от 16.10.2012г. до 15. 12.2014г. и главница 2110,03евро /4126,86 лева/ с падежирали вноски с дати от 15.11.2012г. до 15.12.2014г. Последна вноска направена по кредита при стария кредитор 16.12.2014г. Няма осчетоводена предсрочна изискуемост на главницата по договора за кредит. Неплатени сума по Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402 за периода от 15.01.2015г. до 15.10.2022г. с падежирали вноски са в общ размер на 18697,18 евро /36568,51 лева/. Неплатена главница е в размер на 12889,97 евро /25210,59 лева/ Неплатена договорна лихва за периода от 16.12.2014г. до 15.10.2022 г. е в размер на 5807,21 евро/11357,92 лева/. Към 07.06.2022г. неплатените суми са в общ размер на 17700,66 евро /34619,48 лева/, от които: Неплатената главница е в размер 11920,72 евро /23314,90 лева/, падежирали вноски за периода от 15.01.2015г. до 15.05.2022г. Неплатена договорна лихва е в размер на 5779,94 евро /11304,58 лева/ за периода от 16.12.2014г. до 07.06.2022г. Законна лихва за забава за периода от 16.01.2015г. до 07.06.2022г., при неплатена главница съобразно падежна дата е в размер на 3893,70 евро /7615,42 лева/. Към 07.06.2022 г. неплатени са падежирали вноски по Договор за банков потребителски кредит на физическо лице №250/0121/17518402 за периода от 15.01.2015г. до 15.05.2022г., като Неплатена главница за периода от 07.06.2017г. до 07.06.2022г./ вноски с настъпил падеж е в размер на 8963,82 евро /17531,71 лева/. Неплатена договорна лихва за периода от 07.06.2019г. до 07.06.2022г./ вноски с настъпил падеж е в размер на 1266,33 евро /2476,73лева/.

Вещото лице е направило изчисления относно задълженията, възникнали в пет и три годишен период преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 07.06.2022 г. Неплатена главница за периода от 07.06.2017г. до 07.06.2022г./ вноски с настъпил падеж е в размер на 8963,82 евро /17531,71 лева/. Неплатена договорна лихва за периода от 07.06.2019г. до 07.06.2022г./ вноски с настъпил падеж е в размер на 1266,33 евро /2476,73лева/.

При тези обективни данни и правни изводи предявените иски следва да бъдат уважени до размер от 2500 лева частично дължима главница от главница в общ размер на 17531,71 лв. за вноски с настъпили падежи за периода от 07.06.2017 г. до 07.06.2022 г., а искът за възнаградителна лихва следва да бъде уважен частично до размера от 2476,73 лв. за периода от 07.06.2019 г. до 07.06.2022 г. и да бъде отхвърлен до пълния предявен размер от 3241,84 лв. и за периода от 16.10.2012 г. до 06.06.2019 г. като погасен с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност по отношение на възнаградителните лихви върху падежирали вноски за този период.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени съобразно изхода от спора. Ищецът е доказал разноски в общ размер на 364,80 лева – сумата от 114,8 лв., съставлява ДТ, сумата от 250,00 лева депозит вещо лице, като не е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство. При този изход от спора, на ищецът се дължат разноски в общ размер на 316,19 лева от доказаните, които следва да бъдат присъдени.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски (отново не е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство), на ищеца се дължат 99,50 лева, които също следва да му бъдат присъдени.

Ответникът е претендирал разноски в размер на 800,00 лева за процесуално представителство и по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК такива следва да му бъдат присъдени в размер на 106,60 лева. в исковото производство и в размер на 53,30 лв. за заповедното производство. Възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът намира за неоснователно, тъй като уговореното и платено адвокатско възнаграждение е под минимално съобразно Наредба 1 за минимални адвокатски възнаграждения, в сила към датата на договора за

правна помощ, което е в размер на 874,18 лв.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК, че в полза на „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6 **съществува изискуемо вземане срещу С. П. Д., ЕГН ******* от гр. П., ул. „Б. Г.“, вх. *, ет. *, ап. * в размер на **2500 лева** – част от главница по договор за банков потребителски кредит на физическо лице № 250/0121/17518402 от 16.10.2012 г., сключен с „Уникредит Булбанк“ АД прехвърлена на ищеца с договор за цесия от 23.11.2015 г. в общ размер на 17531,71 лв. за вноски с настъпили падежи за периода от 07.06.2017 г. до 07.06.2022 г., **ведно** със законна лихва за забава върху от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 08.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 430, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК, че в полза на „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6 **съществува изискуемо вземане срещу С. П. Д., ЕГН ******* от гр. П., ул. „Б. Г.“, вх. *, ет. *, ап. * г., в размер на сумата от **2476,73 лв.**, съставляваща възнаградителна лихва за периода от 07.06.2019 г. до 07.06.2022 г. като го **ОТХВЪРЛЯ** до пълния предявен размер от 3241,84 лв. и за периода от 16.10.2012 г. до 06.06.2019 г. като погасен с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност по отношение на възнаградителните лихви върху падежиралите вноски за този период.

За тези суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 03356/2022 г. по описа на Районен съд Перник.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **С. П. Д., ЕГН ******* от гр. П., ул. „Б. Г.“, вх. *, ет. *, ап. * **да заплати в полза „ЕОС Матрикс“ ЕООД** сумите в размер на **316,19 лева** – разноски в исковото производство и **99,50 лева** – разноски в заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **„ЕОС Матрикс“ ЕООД да заплати в полза на С. П. Д., ЕГН ******* от гр. П., ул. „Б. Г.“, вх. *, ет. *, ап. * сума в размер на **106,60 лева** – разноски в исковото производство, и сума в размер на **53,30 лв.**, съставляваща разноски в заповедното производство съразмерно на отхвърлената част от исковата претенция.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник, а в прекратителната в едноседмичен срок пред същия съд.

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____